

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

బలభద్రపాత్రుని రచన

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

పీత కష్టాలు

"పీత కష్టాలు పీతవి, సీత కష్టాలు సీతవి" అన్నాడుట ఎవడో పూర్వం. అసలు పీత కష్టాలు అంటే ఏమిటా అని తెగ ఆలోచించా.. పీత బోర్లా పడితే ఇంకా ఇంక తిరగబడడం దానివల్ల కాదు. ఇంకా సీత కష్టాలు సంగతి చెప్పనే వద్దు. ఊరికే ఉండలేక మొన్న ఫేస్ బుక్ లో "పదకొండు వందల సంవత్సరాలు రాజ్యమేలి, లవకుశులకు యువరాజ్య పట్టాభిషేకం చేసాడుట శ్రీరాముడు. అప్పటికి వాళ్ళు ముక్కుపచ్చలారని పసివాళ్ళుట. అంటే పన్నెండు ఏళ్ళలోపు వాళ్ళు. ఈ లెక్కన సీతాదేవి తన ఎన్నో ఏట లవకుశుల్ని కన్నదీ?" అని పెట్టాను.

పాపం నా స్నేహితులు ఎవరికి తోచినది వాళ్ళు జవాబుగా పెట్టారు. మా అన్నగారు బాలాంత్రపు రమణగారు చెయ్యి చేసుకుని "అప్పట్లో వేల సంవత్సరాలు బ్రతకడం కామనే.. బాణాసురుడూ, జాంబవంతుడూ ఇత్యాది వాళ్ళు కొన్ని యుగాలు (అంటే త్రేతాయుగం నుండి ద్వాపర యుగం దాకా) బ్రతికారు కాబట్టి, ఏ పదివేల సంవత్సరాల తర్వాతో ఆవిడ గర్భధారణ దాల్చి ఉంటుంది. నో వండరే!" అని తేల్చి చెప్పేసారు.

అసలు ఈ రామాయణం, భారతం అన్నీ పుక్కిటి పురాణాలు అని కొంతమంది అభిప్రాయపడితే, అసలు ఉత్తర రామాయణం వాల్మీకి రాయలేదు కాబట్టి జరగనే లేదు - లవకుశలు పుట్టనేలేదు, (సీతమ్మ గొడ్రాలా?) అని నా స్నేహితురాలు అభిప్రాయం వ్యక్తం చేసింది. అసలదంతా నాన్ సెన్స్ అనే రంగనాయకమ్మ రామాయణ విషవృక్షం రాసారు అని ఓ సోదరుడు వాపోయాడు. ఇంకొక రచయిత మిత్రుడు "పదికాలాలు జీవించాడు, నాలుగు మెతుకులు నోట్లోవేసుకున్నాం" లాగా ఈ కాలాలూ, యుగాలూ అన్ని అతిశయోక్తులు అన్నారు.

సరే.. రామాయణం, భారతం వాల్మీకి అండ్ వ్యాసుల ఫిక్షన్ స్టోరీస్ అనుకుంటే, ఎంత గొప్ప స్క్రీన్ ప్లే? అని ముక్కు మీద వేలేసుకున్నాను. మా డైలీ సీరియల్లో రెండు వందల డెబ్బై ఎపిసోడ్ లో వచ్చిన టాక్సీ డ్రైవర్ ఆ ఫ్లాష్ కట్ లో మళ్ళీ ఎనిమిది వందల ముప్పై రెండవ ఎపిసోడ్ లో వచ్చి ఓ ఆర్నెల్లు కథని నడుపుతుంటాడు. అలా ఆ రోజుల్లోనే ఏళ్ళకి ఏళ్ళు... వీలైతే యుగాలకి సరిపడా స్క్రీన్ ప్లే రాసేసారు ఆ పెద్దమనుషులు వాల్మీకి అండ్ వ్యాసులు. వీళ్ళ ఫోటోలూ, గుళ్ళూ మాలాంటి స్క్రీన్ ప్లే రైటర్స్ కి ఎంతో అవసరం. అసలు వీళ్ళని తలుచుకోనిదే పెన్ను పట్టకూడదు అని ప్రతిజ్ఞ చేసుకున్నాను.

ఈ గొడవ ఇలా ఉండగా, ఒకరోజు నాకు 'నాగబాల సురేష్ కుమార్' నుండి ఫోన్ వచ్చింది. "మీరు టీ.వీ రచయితల సంఘంలో సభ్యులుగా ఉండటానికీ, ఎగ్జిక్యూటివ్ బాడీలో ఒక భాగంగా ఉండటానికీ, మా స్క్రిన్ప్లే క్లాసుల్లో ఒకరోజు క్లాసు తీసుకోడానికీ గతంలో ఒప్పుకున్నారు (రామాయణంలో కూడా దశరథుడు చాలా రోమేంటిక్ మూడ్లో కైకేయికి కొన్ని కమిట్ అయ్యాడు. నేను మాత్రం ఒక సీరియస్ మూడ్లో కమిట్ అయ్యాను.) కనుక ఈ నెల శని, ఆదివారాల్లో 'లామాఖాన్' లో జరుగు శిక్షణా తరగతుల్ని నిర్వహించగలరు" అని.

ఈ నాగబాల సురేష్ కుమార్ ఈ మధ్య డబ్బింగ్ సీరియల్స్ని అరికట్టాలి, మన తెలుగు సాంకేతిక నిపుణులకీ, ఆర్టిస్టులకీ చాలా అన్యాయం జరుగుతోందని చాలా పెద్ద ఉద్యమం నడిపాడు.

నేను సాధారణంగా ఆడపిల్లల కాలేజీలు అయిన ఆంధ్రమహిళాసభా, కస్తూరిబా గాంధీ కాలేజ్ లో ఈ క్లాసెస్ తీసుకుంటూ ఉంటాను. స్క్రిన్ప్లే క్లాస్ తీసుకోవడం అంటే టెక్నికాలిటీస్ చెప్పి వదిలేస్తే, అరగంట. అసలు విషయానికొచ్చి మన ప్రాక్టికల్ నాలెడ్జి, రిఫరెన్సులూ మొదలు పెడితే వారం రోజులు సప్తాహం చెయ్యగలను. (స్వాతంత్రోద్యమం అప్పుడు మా తాతగారు సప్తాహాలు చేస్తుంటే స్టూడెంట్స్ 'శ్రీహరి రావుగారి స్పీచ్ ఉంటే అన్నం, నీళ్ళూ అట్టర్లేదు' అని కదలకుండా కూర్చునే వారుట. నేను చెపుతుంటే కదులారు కానీ.. కూర్చుంటారు. బయటకి పోరు)

లామాఖాన్ అనే ఈ స్థలం ఓ ముస్లిం ఉచితంగా ప్రోగ్రామ్స్ చేసుకోడానికి మా బోటివాళ్ళకి వదిలేసాడు. దాని మేనేజర్ సుబ్బారెడ్డి,

నాకు స్నేహితుడు. నాగేష్ కుమారూ దగ్గర 'హైదరాబాద్ బ్యూస్' లాంటి సినిమాలకి కో డైరెక్టర్ గా పనిచేసాడు. అతను నన్ను అప్పుడప్పుడూ "టిపికల్ ముస్లిం ఫుడ్ పెట్టిస్తాను మేడం" అని తీసుకెళ్తూ ఉండేవాడు. ఇక్కడ "చాయ్" చాలా బావుంటుంది. అంతేకాదు 'వైఫై' ఫ్రీ. చూసారా రామాయణంలో పిడకల వేటలా లామాఖాన్ లో రోటీ, దాల్చా (పప్పుచారు లాంటిది) కిచిడీ మధ్యలో కొచ్చేస్తున్నాయి. ఈ స్థలం బంజారాహిల్స్ లో జలగం వెంగళరావు పార్క్

పక్కన, అతి ఖరీదైన సెంటర్లో ఉండడం ముఖ్యమైన విశేషం. అందులోనూ ఫ్రీ అంటే మనం ఒక్కరోజు కూడా దాన్ని ఖాళీగా ఉంచంగా! రోజూ ఏవో ప్రోగ్రామ్స్ జరుగుతూనే ఉంటాయి.

నేను లామాఖాన్ కి చేరుకునేసరికి అప్పటికే ప్రముఖ నవలా రచయిత కొమ్మనాపల్లి గణపతిరావుగారు అక్కడ ఉన్నారు. కాసేపటికి ప్రాడ్యూసర్, నా ప్రియమిత్రుడు మౌంట్ ఒపేరా ఓనర్స్ లో ఒకడు మా ప్రసాదరావు కూడా వచ్చాడు. (ఆలీ 369, సాయికుమార్ 'వావ్' రోజూ 'మోడ్రన్ మహాలక్ష్మి' గేమ్ షోస్ ఇతనివే). మౌంట్ ఒపేరా అంటే రామోజీ ఫిల్మ్ సిటీ దగ్గరున్న రిసార్ట్.

నాగబాల సురేష్ కుమార్, కార్యదర్శి రాజేష్ రాజూ సభాప్రారంభం చేసి, బోలెడు విషయాలు చెప్పారు. కొమ్మనాపల్లి నా చెవిలో "నన్ను మూలకథ గురించీ, మిమ్మల్ని నవలల నుండి అనువాదం గురించీ మాట్లాడమన్నారు. ఏం చెప్పాలి?" అని అడిగారు.

"ఏం చెప్పాలో మీ ఇష్టం. ఎలా చెప్పాలో నేను చెప్తాను. వెళ్ళి ఆ మూల నిలబడి 'మూల కథ' గురించి చెప్పండి" అన్నాను.

మేం ఇద్దరం గతంలో టీ.వీ నంది అవార్డ్స్ జ్యూరీలో ఉన్నప్పుడు ఆపకుండా జోక్స్ వేసుకుంటూ ఆ నెలరోజుల బాధా భరించేసాం.

ప్రారంభ ఉపన్యాసం తర్వాత సీనియర్ కదా అని కొమ్మనాపల్లిగారికి మైక్ ఇచ్చారు. వెంటనే కొమ్మనాపల్లిగారు 'స్క్రిన్లో మూలకథ' గురించి, తన అనుభవాలు మొదలుపెట్టేసారు. నేను కంగారు పడిపోయి "ఇది క్లాస్ కాదు.. జస్ట్ అందరికీ నమస్కారాలూ, కృతజ్ఞతలూ చెప్పి కూర్చుంటే చాలు" అని అతనికి వినబడేట్లు అరిచాను. అయినా ఆయన ఆపలేదు. ఈలోగా మా ప్రసాద్, సురేష్ కుమార్ అడ్డంపడి "గురువుగారు, క్లాస్ కి మీకు ప్రత్యేకంగా టైం కేటాయింపాం ఇప్పుడు కాదు" అన్నారు.

"కాదు. పని అయిపోతే నేను వెళ్ళిపోవచ్చుకదా!" అన్నారు. (ఈయన ఎడాపెడా ఐదేసి డెయిలీ సోఫ్ట్ కి స్క్రిన్లో చేసే పంచహస్తాప్రవీణుడు.) టైం వేస్ట్ అయిపోతుందని ఆయన బాధ.

కొమ్మనాపల్లి గణపతిరావు గారు, అరిపదాల సత్యప్రసాద్ గారితో

నేను ఇదంతా కాదని మైక్ లాక్కుని మాట్లాడేసాను. అసలు పుస్తక పఠనం అలవాటు లేనిదే రచయితలు కాలేరనీ, ఏవో ఒకటి చిన్నప్పటినుండీ చదువుతూనే ఉండాలి. మన ఇంటికొచ్చి, మనం ఏం అన్నా పట్టించుకోకుండా చిరునవ్వుతో క్రిస్టియన్ మిషనరీ వాళ్ళు ఇచ్చే క్రీస్తు కథలనుండి, వేరుశనగ పప్పు అమ్మేవాడిచ్చే కాయితం పొట్లం నుండి, మనం కొన్న ఆయింట్ మెంట్ ట్యూబ్ లతో బాటు ఇచ్చే చీమలంత అక్షరాలతో ఉన్న దాని చరిత్రతో సహా, మాలాగా కొమ్మూరి వారి 'అర్ధరాత్రి పిలుపు', 'వల్లకాట్లో మూడు ఒకటల్లా' వరకూ కాదేదీ పఠనానికి అనర్హం. అన్నీ చదివి పారెయ్యాలి, ఆ మాటకొస్తే ఆరో క్లాసులో చలం 'సుందరమ్మా', విశ్వనాథ వారి 'వేయి పడగలూ' చదివేసాను నేను. అర్థం అయిందా కాలేదా అన్నది తర్వాత ప్రశ్న. అక్షరాలు చదవడం వస్తే చాలు.. చదివెయ్యాలి అంటే! అన్నాను.

చివర్లో మా ఆర్యకట్ల ప్రసాదరావు గురించి మాట్లాడ్తూ "ఇతని దృష్టిలో పడకుండా ఏ పత్రికలో ఏ పుస్తకంలో ముందుమాట కూడా రాయలేం" అన్నాను.

వెంటనే "ఈ వారం స్వాతిలో నీ 'ఆకాశదీపం' చదివేసాను. బావుంది" అన్నాడు. ఆ కథ ప్రచురించినట్లు అప్పటిదాకా నాకూడా తెలీదు.

ఒక మే నెల ఎండల్లో, మిట్టమధ్యాహ్నంవేళ, ఈ కోటిశ్వరుడు (ఇతను ఎప్పుడూ సూట్ లో ఉంటాడని నేను నికేనేమ్ పెట్టాను. కానీ నిజంగానే కోటిశ్వరుడండోయ్!!) విజయవాడ లెనిన్ లైబ్రెరీలో సూటూ, లోపల షర్టూ కూడా తీసేసి, చెమటలు కారిపోతూ, బనీను కూడా తీసేసిన తర్వాత, పుస్తకాలు సంచిలో నింపుతూ నాకు ఫోన్ చేసి "నేను ఈ గనుల్లో తవ్వుతున్నాను. నీకూ ఏవైనా వజ్రాలు కావాలా?" అని అడిగాడు.

"నాకు నువ్వు చెప్పిన కిషన్ చంద్ పుస్తకాలు కావాలని" రక్కన చెప్పాను.

కిషన్ చంద్ అనే ఉర్దూ రచయిత, తెలుగు అనువాదాలు 'వంతెన కింద పిల్లలూ', 'నేనూ దేవుడూ', 'ఐదుగురు లోఫర్లూ' ప్రతివాళ్ళూ చదివి తీరాల్సిందే. అందులో 'ఐదుగురు లోఫర్లలో' 'పంట్లాం మాస్టర్' చదివి ఎన్ని ఏళ్ళయినా నన్ను వెంటాడుతూనే ఉన్నాడు. కిషన్ చంద్ రచనల్ని నాకు పరిచయం చేసిన ఘనత ప్రసాద్ దే. "అలాగే" అని నాకు బోనస్ గా ఇంకో రెండు పుస్తకాలు కూడా తీసుకొచ్చాడు అందులో 'రాజీ' అనే నవల ఒకటి. 'నిశా' పేరుతో రాసిన ఆ రైటర్ ఎవరో తెలుసుకోవాలని ఉంది. మొత్తం 'బ్రాడ్ క్యాస్టింగ్ సెక్షన్' అంటే రేడియోకి సంబంధించిన సెంట్రల్ గవర్నమెంట్ ఆఫీసు గురించిన నవల అది. ఆ హీరోయిన్ కారెక్టరైజేషనూ, ఆ సన్నివేశ

చిత్రీకరణా ఎవరికీ అందనిది. అంత అతి గొప్ప రచనలు చేసిన వాళ్ళు కూడా అజ్ఞాతంగానే ఉండిపోతారు ఎందుకో? అది ఇంకో కాపీ ఎక్కడా దొరకలేదు.

ఇదంతా నాకూ ప్రసాద్ కి ఉన్న సాహితీ అనుబంధం గురించీ, అతని పుస్తక ప్రియత్వానికీ ఒక ఉదాహరణ మాత్రమే.

తర్వాత ప్రసాద్ మాట్లాడ్తూ తనకి పుస్తకాలన్నా, రాసేవాళ్ళన్నా ఎంత ఇష్టమో చెప్పాడు. అతనింటికి రాని మేగ్జైన్, బజార్లోకి వచ్చి అతని కన్నుపడని నవలా ఉండదు అంటే అతిశయోక్తికాదు.

ఇంక స్క్రీన్ ప్లే క్లాసుల విషయానికొచ్చేద్దాం. శ్రీశైలమూర్తిగారు సంభాషణల గురించీ, వెనిగళ్ళ రాంబాబు (మీ శ్రేయోభిలాషిలో చిరునవ్వులతో మరణించూ పాట రాసిన గీత రచయిత), వడ్డేపల్లి కృష్ణ గారు కూడా మాట్లాడారు.

కొమ్మనాపల్లిగారు మొత్తం తను రాసిన అభిషేకం డెయిలీ సీరియల్ మూలకథ 'గోరింటాకు' నవల నుండి ఎలా తీసుకున్నారో చెప్పుకొచ్చారు. (అప్పట్లో 'గోరింటాకు' నవల రంగనాయకమ్మ రాస్తే, కె.రామలక్ష్మి పేరు వేసి దాసరి సినిమా తీసారని కేసు వేసి గెలిచింది రంగనాయకమ్మ)

ఆయన చెప్పిన విషయాల్లో స్క్రీన్ ప్లే నేర్చుకునే రచయితలకి ఎన్ని ఉపయోగపడ్తాయో పక్కన పెడితే, నన్ను అలరించిన విషయాల గురించి చెబుతాను. (నా సొంత, కవిత్యం కలిపాను అనుకోండి.)

ఒక డెయిలీ సీరియల్ ఆయన రాస్తూ ఉండగా, నలుగురు ఆర్టిస్టులతో ప్రాడ్యూసర్ కి ఒకేసారి గొడవ వచ్చి అర్ధరాత్రి ఫోన్ చేసి "వీళ్ళందర్నీ మన సీరియల్లోంచి తీసేయాలి రావుగారూ" అన్నాడట.

ఒకేసారి నలుగురు అన్నదమ్ములు కథలో మాయం అయితే ఎలా మేనేజ్ చెయ్యడం? పోనీ కొంచె టైం ఇస్తే ఒకళ్ళ తర్వాత ఒకళ్ళని చంపవచ్చు (సీరియల్ కిల్లర్స్ అన్నమాట) అని ఎంత నచ్చచెప్పినా ప్రాడ్యూసర్ ససేమిరా అన్నాడట. ఇంక చేసేదేం లేక తెల్లారి ఒక స్త్రీ పాత్ర ఫోన్ చేసి తన తల్లితో చెప్పిందట "మా బావగారూ, మా ఆయనా, మరుదులూ అంతా వాళ్ళమ్మగారి అస్తికలు గంగలో కలపడానికి కాశీ వెళ్ళారు. నాలుగురోజులయింది. ఫోన్ లేదు. ఎప్పుడొస్తున్నారో చెప్పలేదు. ఏమయ్యారో అని భయంగా ఉంది" అని.

ఆ తరువాత ఈ నలుగురూ మాయం అవడం మీద ఇక్కడున్న పాత్రలతో రకరకాల ఊహాగానాలూ, పోలీస్ కంప్లెంట్లూ, ఇంట్లో ఏడుపులూ మొత్తుకోళ్ళతో టైంపాస్ చేసి ఇరవై ఎపిసోడ్స్ నడిపేస్తారు.

ఈలోగా టీ.వీ చూస్తున్న ఈ గొడవపడిన వాళ్ళలో ఒకరి పెళ్ళాం "మీ పాత్రని వాళ్ళు చంపేసినట్లున్నారు. ఎప్పుడో ఫోటోకి దండ కూడా వేసేస్తారు" అని మొగుడితో అంటుంది.

అతను మిగతా ముగ్గురికి ఫోన్ చేస్తే "మొన్న ఓ రోజు మధ్యాహ్నం లంచ్ లో చికెన్ బిరియానీ కూడా తేప్పించడం లేదు ఉప్పా కంపెనీ, ఈ ప్రాడ్యూసర్ పీనాసి వెధవ అనడం వాడికి ఎవరో మోసేసి ఉంటారంటావా?" అంటారు. డౌట్ క్లారిఫై అవుతుంది. దాంతో ఖంగు తింటాడు. నోటికాడ సిద్దన్నం పోయింది.

ఇతడు కాస్త లౌక్యం ఉపయోగించి ప్రాడ్యూసర్ ని కాకుండా స్క్రీన్ ప్లే రైటర్ ని కలుస్తాడు. "రావుగారూ ఏదో తొందరపడ్డాను.. మీరు పెద్ద మనసు చేసుకోవాలి.. ఇవిగో మామిడి పండ్లు మా ఊరినుండి వచ్చాయి" అని ఓ బుట్టు ఇస్తాడు.

గణపతిరావుగారు గెడ్డం నిమరుకుంటూ దీర్ఘంగా ఆలోచించి "లాభం లేదయ్యా.. రోడ్ ఏక్విడెంట్ జబ్బార్ ట్రాన్స్ పోర్ట్ బస్ అని రాసేసాను" అంటారు.

అతను "గురువుగారూ మీ చేతిలో పెన్ ఉంది. మీరు తలుచుకుంటే ఎంతసేపూ? ఈవెనింగ్ బార్ లో ఓసారి ఆలోచించండి" అంటాడతను.

"ఆలోచిద్దాం" అంటారు రావుగారు.

ఈలోగా కథలో వీళ్ళ భార్యలకి ప్రాడ్యూసర్ తెల్లచీరలు కట్టించాల్సిందే అంటాడు మొండిగా.

ఇక్కడ రావుగారికి విషమ పరిస్థితి.. మన సీరియల్లో రెండో తమ్ముడు ఈయన ఇంటికి పుల్లారెడ్డి స్వీట్సు, కాయగూరలూ మోస్తుంటాడు. ఏం చెయ్యాలో తోచని పరిస్థితి.

ఈలోగా ఫోటోల ముందు అగరుబత్తీలు గుచ్చి దండలేసి, పిల్లలూ, పెళ్ళాలూ నమస్కారం పెట్టే సీన్ తీసేస్తాడు డైరెక్టర్.

"లాభం లేదయ్యా" అంటే రెండో తమ్ముడు రావుగారి కాళ్ళు పట్టేసుకుంటాడు. "అఖరాడు ఇంజనీరింగ్ మూడో ఏడులో ఉన్నాడండీ... ఇంకో ఏడు లాగాలి" అని (సీరియల్ని అన్నమాట)

మరునాడు స్క్రీన్లో ఒక గెడ్డం పెరిగిన వ్యక్తి గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్లో కళ్ళు తెరిచి హఠాత్తుగా "నేనెవరు?" అంటాడు. అతనే రెండో తమ్ముడు. బస్ ఏక్సిడెంట్లో బతికి ఇక్కడికి చేరాడు" అని డైరెక్టర్ని, అతను కథకి ఎంత అవసరమో ఒప్పించేస్తాడు. అవసరాన్ని బట్టి 'కుష్మా' బార్లో దర్శకుడూ, నటుడూ, రచయితా ముగ్గురూ డిస్కుస్ చేస్తారు. చివరికి మతి చెడి పిచ్చి చూపులు చూస్తున్న ఈ రెండో తమ్ముడి ప్రాత్ర ఎన్నో చోట్ల తిరుగుతూ తనవరో చెప్పమని అడుగుతుంటాడు.

ఇక్కడ అతని భార్య జీవితం అడవికాచిన వెన్నెలగా మారకుండా ఉండేందుకుగాను ఆమె ఆఫీసులో పనిచేసే ఒక యువకుడు ఆమెకి కొత్త జీవితం ఇవ్వడానికి, తాళి బొట్టుతో ముందుకొస్తాడు.

"తాళి అంటే ఎగతాళా? .. మళ్ళీ పెళ్ళాడాలా?" అనే డైలమాలో ఇంకో పది ఎపిసోడ్లు నడుస్తాయి.

తీరా పెళ్ళికి ఆమె ఒప్పుకున్నాక, పెళ్ళి పందిట్లో ఆమె తాళి కట్టించుకోడానికి మెడ వంచే టైంలో "ఆగు ... సుశీలా" అంటూ పిచ్చివాడిలా మొగుడు ప్రవేశిస్తాడు. అతనికి గతం గుర్తుకొస్తుంది. అప్పటికే రెండు ముడులు ఆమె మెడలో వేసిన యువకుడు పిచ్చి చూపులు చూస్తాడు.

"ఏవండీ.. వచ్చారా? మీరొచ్చారా?" అంటూ సుశీల మొగుడి కాళ్ళమీద పడుతుంది. "నా పరిస్థితేంటి?" అంటాడు రెండో మొగుడు. (రెండు ముడులేసినవాడు).

"నేను అగ్నిసాక్షిగా పెళ్ళాడిన నా మొదటి భర్తకి అన్యాయం చెయ్యలేను.. అలాగని.. ఆపదలో ఆదుకున్న మీకూ అన్యాయం చెయ్యలేనండీ" అంటుంది సుశీల.

"సరే అయితే అందరం కలిసే ఉందాం" అంటాడు రెండో భర్త.

మొదటి భర్త దక్కిందే చాలు (వేషం ఇచ్చారు అంతేచాలు) అని సిద్ధపడ్డాడు. ముగ్గురూ పాలగ్లాసుతో గదిలోకి వెళ్తుండగా 'ఆగండి' అని వినిపిస్తుంది.

మళ్ళీ 'చిక్...చిక్..చిక్..' అని అక్కడున్న యాభై మందివీ క్లోజప్ షాట్స్ వేస్తాడు డైరెక్టర్.

అక్కడ ఓ అమ్మాయి మీద ఎపిసోడ్ ఎండ్ అది సాటర్డే ఎపిసోడ్ ఎండ్ అయితే మరి మంచిది. మండేదాకా (ఓళ్ళా!) ఆడవాళ్ళు ఆ అమ్మాయి ఎవరా? అని ఎదురుచూస్తుంటారు.

సోమవారం ఎపిసోడ్లో ఆ అమ్మాయి "నువ్వు మతిపోయిన స్థితిలో నీకు ఆశ్రయం ఇచ్చిన నన్నేం చేసిపోతావు? నా కడుపులో పెరుగుతున్న నీ బిడ్డకేం జవాబు చెప్తావు?" అని మొదటి మొగుడ్ని ఆ అమ్మాయి ప్రశ్నిస్తుంది.

మొదటి మొగుడు వెరిచూపు చూస్తూ "సుశీలా.... అంతా అబద్ధం. ఈమె ఎవరో నాకు అస్సలు తెలీదు" అంటాడు.

సుశీల గంభీరంగా చూస్తుంది.

కొత్తగా వచ్చిన పవిత్ర తను ఎంత పవిత్రంగా అతనికి అర్పణ అయిందీ, మాములు మనిషిని చెయ్యడానికి ఎంత కష్టపడిందీ చెప్పుకొస్తుంది.

"అయితే ఇప్పుడేం చెయ్యాలి?" అరుస్తాడు మొదటి మొగుడు.

"నేను చెప్తాను" అంటుంది గంభీరంగా సుశీల. ఎపిసోడ్ ఎండ్

మళ్ళీ తర్వాత ఎపిసోడ్ గురించి ప్రేక్షకులు ఎదురు చూపూ, ఊహాగానం.

తర్వాత రోజు, సుశీల మళ్ళీ "నేను చెప్తాను" అంటుంది గంభీరంగా. మళ్ళీ "చిక్...చిక్...చిక్" అని క్లోజప్ షాట్స్ అందరివీ.

సుశీల గంభీరంగా "అందరం కలిసే ఉందాం" అంటుంది.

పవిత్ర పెదవులు అదుర్తుండగా ఆనందబాష్పాలతో 'అక్కా' అంటుంది.

"నువ్వు నిజంగా దేవతవి సుశీలా" అంటాడు మొదటి మొగుడు.

"ఆగండి" అంటాడు రెండో మొగుడు.

మళ్ళీ షాక్.

ఎపిసోడ్ ఎండ్

తరువాత ఎపిసోడ్లో రెండో మొగుడు "ఇప్పుడు పవిత్ర నాకేం అవుతుంది? నేను పవిత్రకి ఏం అవుతాను? నా పెళ్ళాం సవిత్రని నేనెలా చూడాలి? తన్న భర్తకి సవిత్రుణ్ణి ఆమె ఎలా చూడాలి?" అంటాడు.

పక్కింటి బాబాయ్, సుశీల తల్లితండ్రులూ, రెండో మొగుడు తల్లితండ్రులూ, కాలనీలో ఆడవాళ్ళూ ఈ రిలేషన్స్ గురించి ఇంకో మూడు రోజులు చర్చించుకుంటారు.

ఈలోగా 'పవిత్రబంధాలు' అనే ఈ సీరియల్ టీ.ఆర్.పి రేటింగ్స్ అనూహ్యంగా పెరిగిపోతాయి.

ప్రాడ్యూసర్ రావుగార్ని పిలిచి "భలే రాసారు రావుగారు, అసాధ్యులు ఇలాంటి ట్వీస్టులు మీకే సాధ్యం" అని మెచ్చుకుంటాడు.

రావుగారు గెడ్డం నిమురుకుంటూ "మరీ బొత్తిగా ఎపిసోడ్కి ఐదువేలు సరిపోడం లేదండీ" అంటాడు. ఈసారి ప్రాడ్యూసర్ షాక్ తింటాడు.

చూసారా! ఒక చిన్న గొడవా, మావిడి పండ్ల గంపా సీరియల్లో కొత్త మలుపులు తేగలవు.

ఎందరో జీవితాల్ని అనూహ్యంగా మార్చేయగలవు. అదే 'సీ...రియల్...'

నాకూ ఎన్నోసార్లు ఇలాంటివి అనుభవం అయ్యాయి. (కుష్టా బార్ లేదు అందులో)

ఓ పాత్రని హఠాత్తుగా చంపేయడానికి చచ్చే కారణాలుంటాయి సీరియల్లో.

నేను ఓసారి పద్మవ్యాహం అనే సీరియల్ రాస్తుండగా, కోడలి పాత్రకి కాకుండా అత్త పాత్రధారికి కడుపొచ్చింది. ఓ రెండు మూడు నెలలు మేనేజ్ చేశాం. తరువాత ఇంకో నెల, ఆవిడ్ని వీల్ చైర్లో కూర్చోపెట్టి (పక్షవాతం అనిచెప్పి) కడుపు మీద షాల్ కప్పి మేనేజ్ చేశాం. ఏడోనెల వచ్చాక ఇంక మావల్ల కాలేదు. అందుకని ఫోటోకి దండవేసయ్యాల్సివచ్చింది.

ఇంకోసారి నేనో సీరియల్లో వాంప్ వేషం వేస్తున్న అమ్మాయి తన ప్రియుడి మీద కోపం వచ్చి తను ఏసిడ్ తాగి, ఆత్మహత్య చేసుకోవడం సీన్ రాస్తే, ఆమె నాకు ఫోన్ చేసి "మేడం... అతని మీద ఆమె ఏసిడ్ పోసి హత్య చేస్తే ఎలా ఉంటుంది?" అని అడిగింది.

"మరీ అంత విలనీ ఒడ్డులే అమ్మా స్త్రీలకి" అన్నాను. ఇది జరిగిన వారానికి ఆ అమ్మాయి నిజ జీవితంలో తనని పెళ్ళి చేసుకుంటానని చెప్పి, ఆఖరి నిమిషంలో ఎంగేజ్ మెంట్ కాన్ఫిరమ్ చేసుకున్న సహనటుడి మీద, కారాపి దాడి చేసి, ఏసిడ్ పోసింది. లక్కీగా అతను తప్పించుకున్నాడు. ఏం జరగలేదు. ఇది టీ.వీలో బ్రేకింగ్ న్యూస్లో చూపించిన నాకు గుండెలు దడదడలాడాయి. ఇంకా నయం. నేను ఆ సీన్ రాయలేదు అని. లేకపోతే ఆ ఐడియా నేనే ఇచ్చాను అనేది పోలీస్ స్టేషన్లో. ఇలాంటి కేసులు బోలెడు.

ఒక్కోసారి ఓ చిన్నపాత్ర, స్క్రీన్ప్లై రైటర్ తలుచుకుంటే, ప్రముఖ పాత్ర అయి కొన్ని వందల ఎపిసోడ్లలో కనిపించచ్చు.

ఉదాహరణకి పద్మవ్యాహంలో నారాయణ అనే విలన్ పాత్ర చలపతిరాజు అనే నటుడు వేసాడు అతని గాత్రం అంటే నాకు చాలా ఇష్టం. మధ్యలో సంభాషణా రచయిత్రిగా ప్రవేశించిన నేను అతని గొంతు నచ్చి పాటలు పెట్టి, మధ్య పాపిడీ తీయించి, లాల్మీలు వేయించి, అతనిది హాస్య పాత్ర చేసాను.

"బిగ్ బిగ్ మేడం" అంటూ ఓ లేడీ బాస్ దగ్గర పనిచేస్తూ, ఆవిడకే ఎవరు పెట్టే వేషం.

"రామాయణం రాసింది బోయ, భారతం రాసింది కోయ.. ఎవరి తల రాతలు ఎవడు రాస్తాడో ఎవడికి తెలుసు?" అంటాడు.

ఇంకోసారి చెప్పులు కుడుతూ "పది రూపాయలు ఇవ్వండమ్మా" అంటే, ఆవిడ "ఏరా చెప్పుకు నాలుగు కుట్లు వెయ్యడానికి పదిరూపాయలా? మేడలు కట్టేద్దామనే?" అంటుంది వెటకారంగా.

"ఏమ్మా.. అటు చూడు!" అని ఫైవ్ స్టార్ హాస్పిటల్ చూపించి "ఇదే తోలుకి నాలుగు కుట్లెయ్యడానికి లక్షల్లో గుంజుతారు ఎల్లెల్లు" అంటాడు నారాయణ.

అలా నా మదిలో పుట్టి, నా చేత హాస్యం అఖండంగా రాయించిన నారాయణ పాత్ర, 'చంద్రముఖి' అనే సీరియల్లో అదే పేరుతో, అదే ఆహార్యంతో వందల ఎపిసోడ్స్ సింగిల్ హండెడ్గా ప్రీతీ నిగమ్ పార్లనర్ షిప్తో నడిపి, "మీరు పెట్టిన నారాయణ అనే భిక్షతో ఇల్లు కట్టుకున్నాను మేడం!" అని గృహప్రవేశానికి పిలిస్తే నిజంగా ఆనందించాను.

రచనలో నవరసాలు ఏ సిట్యుయేషన్ ఇచ్చినా రాయగలగాలి.

అర్థరాత్రి.. భర్త మల్లెపూల పొట్లం విప్పి భార్య దగ్గరకొచ్చి, మత్తుగా చూస్తూ ఆమె జడలో దాన్ని తురిమాడు.

...ఇది శృంగారం.

తలుపు దబదబా శబ్దం అయింది. ఇద్దరూ ఉలిక్కిపడి చూసారు. ...ఆశ్చర్యం...

తలుపు తీసాడు. అందమైన అమ్మాయి అక్కడ ఉంది. "ఎవరు?" అని అడిగేలోగా కత్తి తీసి అతన్ని కసక్మని పొడిచింది.....

భయానకం.

భార్య 'కెవ్వుమని' అరిచి, అతన్ని చేతుల్లోకి తీసుకుని పెద్దగా శోకం పెట్టింది. ...శోకం..

కత్తి చేతపట్టిన అమ్మాయి ఇంకా ఆవేశం చల్లారక మళ్ళీ అతని మీదకొచ్చి పొడిచింది..రౌద్రం..

భార్యకి స్పృహ తప్పింది. అతన్ని వదిలి వెనక్కి జారిపడిపోయింది. ఆమెకి స్పృహ వచ్చేసరికి కత్తితో పొడిచిన అమ్మాయి ఒడిలో ఉంది. ...కరుణ రసం.

అమ్మాయి ఆమె తల నిమిరుతోంది. "అక్కా... నీ మంచి కోసమే వాణ్ణి చంపాను" అంది... వీర రసం.

"అతను ఎవరో కాదు ఆడపిల్లల్ని పెళ్ళి పేరుతో మోసం చేసి బ్రోతల్ కంపెనీలకి అమ్మేసే దుర్మార్గుడు. నన్నూ అలాగే చేసాడు. నిన్నూ అమ్మకానికి పెట్టాడు, నిన్ను రక్షిద్దామనే వచ్చాను" అంది. .. ఆనందం..

కత్తితో పొడిచిన అమ్మాయి జైలుకెళ్ళింది కెళ్ళింది. ఇక్కడ ఆమెకోసం ఎదురు చూస్తున్న ఈ అమ్మాయికి ఓ కమేడియన్ పరిచయం అయ్యాడు. హాస్యంతో ఆమెకి దగ్గరయ్యాడు.

ఇలా ఏ కథ అయినా అన్ని రసాలూ రాయగలగాలి. టెక్నికల్గా మా గురువుగారు వీరేంద్రనాథ్ గారు "స్క్రీన్ ప్లే నేర్పించండి" అని నేను అడిగితే, ఓ పేపర్ తీసుకుని నిలువుగా మడిచి నాకు ఇచ్చి "లెఫ్ట్ కి ఏక్షన్ పార్ట్, రైట్ కి డైలాగ్ రాయండి" అన్నారు.

అదే నాకు ఈ నాటికీ అన్నం పెడోంది.

లెఫ్ట్ కి ఎంత ఎక్కువ రాయాలి? రైట్ కి ఎంత తక్కువ రాయాలి తెలిస్తే మంచి స్క్రీన్ ప్లే రైటర్ అవుతారు.

సత్యవతి తల్లి రమ్య అని పేర్లు పెట్టేస్తుంటారు కొంతమంది రచయితలు. అది తప్పు. సత్యవతి అంటే ఓ పెద్దావిడ గుర్తొస్తూంది. రమ్య అంటే ఓ వయసులో ఉన్న అమ్మాయి గుర్తొస్తుంది. నిన్ననే ఓ స్క్రిప్ట్ చదివాను. అందులో తండ్రిపేరు రవి, కొడుకు పేరు గంగాధరం. ఎంత కన్ఫ్యూజింగ్గా ఉంటుంది?

గంగాధరం కాళ్ళు బాది ఏడుస్తుంటే రవి వచ్చి చంకనేసుకుని ఓదార్చాడు అంటే ఎంత ఎబ్బెట్టుగా ఉంటుంది?

అలాగే సునీల్ మంచంలో పడుకుని 'ఖత్...ఖత్' మని దగ్గుతున్నాడు. సుబ్బారావు "మందు తెచ్చాను నాన్నగారూ" అంటూ వచ్చాడు. అంటే ఎలా ఊహించుకుంటాం?

చాలామందికి స్క్రిన్స్ టీ.వీ.కి చేస్తున్నప్పుడు రైలా, స్తీమరూ, విమానం లాంటివి ఎవాయిడ్ చెయ్యాలి. ఆమె మనసులో ఆలోచనలు గజిబిజిగా వస్తున్నాయి. అవి చిక్కుముడులేసుకుంటూ పోతున్నాయి ' లాంటివి లెఫ్టికి ఏక్షన్లో రాయకూడదని తెలీదు. ఒక సీన్ రాస్తే, పాత్రలూ, లొకేషన్, సీన్కి కావలసిన ప్రాపర్టీస్, రాత్రా, పగలా (నైట్, ఆర్ డే ఎఫ్ట్) తప్పకుండా రాయాలి. ఎఫ్ట్ కెమేరామెన్ కోసం అయితే, ప్రాపర్టీస్ ప్రాడక్షన్ మేనేజర్ కోసం, క్లియర్గా గొడుగు, మల్లెపూలూ, స్వీట్లూ అని పైన రాయకపోతే అతను మర్నాడు షూటింగ్ టైంకి రెడీగా పెట్టలేడు. అప్పుడు పరిగెత్తాల్సి వస్తుంది, షూటింగ్ ఆపి అవి తేడానికి. దాంతో లొకేషన్ రెంట్ వేస్ట్. ఆర్టిస్ట్ల కాలిషిట్స్ వేస్ట్!

ముఖ్యంగా స్క్రిన్ ప్లే రైటర్స్ గుర్తుపెట్టుకోవలసింది ఒకటి. సీన్ రాస్తూ గోడకి తుపాకీ వేలాడోంది అని రాస్తే అది సీన్ అయ్యేలోగా పేలాలి. లేదా అది అక్కడ వేశాడ్డున్నట్లు రాయకూడదు. అంటే అనవసరంగా సెట్ ప్రాపర్టీస్ కానీ పాత్రలు, కానీ డైలాగ్స్ కానీ సీన్లో ఉండకూడదు. అన్నీ అర్థవంతంగా, సీన్కి అవసరంగా ఉండాలి.

ఇలా రాస్తూ పోతే చాలా పేజీలు రాయగలను. కానీ రాయను. మీరంతా స్క్రిన్స్ నేర్చేసుకుని మా పాట్ల కొట్టేస్తారని భయం! అమ్మో ఆశ.

Post your comments